

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 2 czerwca 1951 r.

w sprawie zasad i trybu postępowania w przypadkach udzielania żołnierzom w czynnej służbie wojskowej oraz członkom rodzin żołnierzy zawodowych pomocy lekarskiej przez cywilną służbę zdrowia.

W związku z §§ 9—11 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 25 stycznia 1951 r. w sprawie pomocy lekarskiej dla żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie niniejsze normuje udzielanie pomocy lekarskiej przez cywilną służbę zdrowia:

- 1) żołnierzom zawodowym oraz żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową, ćwiczenia rezerwy lub inną czynną służbę wojskową,
- 2) członkom rodzin żołnierzy zawodowych — uprawnionych do wojskowej pomocy lekarskiej,
- 3) członkom rodzin żołnierzy zawodowych — nie uprawnionych do wojskowej pomocy lekarskiej, którzy nie korzystają z pomocy w ramach ubezpieczeń społecznych.

§ 2. 1. Członkami rodziny żołnierzy zawodowych uprawnionymi do wojskowej pomocy lekarskiej są:

- 1) żona lub niezdolny do zarobkowania mąż,
- 2) dzieci własne, dzieci przysposobione, dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie, pasierby i będące na wyłącznym utrzymaniu żołnierza wnuki — do ukończenia 16 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach — do ukończenia 21 roku życia, w razie zaś odbywania studiów w szkołach wyższych — do ukończenia 24 roku życia oraz bez względu na wiek, jeżeli są niezdolne do zarobkowania i pozostają na wyłącznym utrzymaniu żołnierza,
- 3) rodzice żołnierza zawodowego pozostający na wyłącznym utrzymaniu żołnierza, jeżeli są niezdolni do zarobkowania z powodu stanu zdrowia lub podeszłego wieku i nie mają z innego tytułu uprawnień do bezpłatnego leczenia,
- 4) inne osoby pozostające na wyłącznym utrzymaniu żołnierza, jeżeli prawo to zostało im przyznane przez Ministra Obrony Narodowej w drodze zarządzenia albo jeżeli osoby te zostały uznane za członków rodziny w myśl art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40).

2. Członkami rodziny żołnierzy zawodowych — nie uprawnionymi do wojskowej pomocy lekarskiej (§ 1 pkt 3) są rodzice małżonka żołnierza oraz rodzeństwo żołnierza bądź jego małżonka, jeżeli zamieszkują z żołnierzem we wspólnym gospodarstwie domowym i są na jego wyłącznym utrzymaniu.

§ 3. Jeżeli w miejscowości, w której żołnierz pełni służbę, nie ma lekarza wojskowego oraz w przypadkach nagłego zachorowania i w innych uzasadnionych przypadkach, jeżeli ze względu na stan zdrowia korzystanie z wojskowej pomocy lekarskiej jest niemożliwe lub utrudnione, cywilna służba zdrowia obowiązana jest udzielać świadczeń osobom wymienionym w § 1 pkt 1 i 2 — w ramach pomocy zamkniętej i otwartej (bez protezowania) — a w razie obłożnej choroby również w domu chorego.

§ 4. Na leczenie szpitalne kierować należy osoby wymienione w § 1 pkt 1 i 2 przede wszystkim do szpitali wojskowych. Jedynie w przypadkach nagłych lub w razie niezdolności do transportu można kierować

chorych do najbliższego szpitala będącego zakładem społecznym służby zdrowia.

W skierowaniach do szpitala niewojskowego zaznaczyć należy „uprawniony do bezpłatnego leczenia z tytułu uprawnień do wojskowej pomocy lekarskiej“.

§ 5. 1. W przypadkach określonych w § 3 leki przepisane przez lekarza cywilnej służby zdrowia wydają osobom wymienionym w § 1 pkt 1 i 2 apteki społeczne — bez pobrania opłaty od osoby uprawnionej, jeżeli w danej miejscowości nie ma apteki wojskowej. Recepty zawierać powinny: imię, i nazwisko chorego (bez podawania stopnia wojskowego), Nr jednostki wojskowej, a dla uprawnionych do wojskowej pomocy lekarskiej członków rodzin — także stopień pokrewieństwa z żołnierzem (np. „żona żołnierza zawodowego“). Na receptach należy zaznaczyć „MON — na koszt wojska“.

2. Ponadto w miejscowościach, w których nie ma aptek wojskowych, apteki społeczne wydawać będą bez pobrania opłat leki osobom wymienionym w § 1 pkt 1 i 2 na podstawie recept lekarskich wojskowych zaopatrzonych w pieczęć okrągłą jednostki wojskowej i wypełnionych w sposób podany w ust. 1.

§ 6. W miejscowościach, w których jest lekarz wojskowy, a nie ma wojskowych zakładów leczniczych mogących przeprowadzić badania specjalistyczne bądź dokonać badań laboratoryjnych, prześwietleń i zdjęć rentgenowskich itp., zakłady społeczne służby zdrowia dokonywać będą tych badań na zlecenie lekarza wojskowego.

§ 7. Udzielanie świadczeń osobom wymienionym w § 1 pkt 1 i 2 następuje na podstawie skierowania wydanego przez właściwą jednostkę wojskową, a w miejscowościach, w których nie ma garnizonu wojskowego — na podstawie legitymacji wydanej przez władze wojskowe lub zaświadczeń władz wojskowych o uprawnieniu do korzystania z wojskowej pomocy lekarskiej.

§ 8. W ramach świadczeń udzielanych przez cywilną służbę zdrowia nie wydaje się osobom wymienionym w § 1 pkt 1 i 2 środków pomocniczych jak: okulary, pasy, wkładki ortopedyczne, protezy itp.

§ 9. 1. Koszty wynikłe z tytułu udzielonych wyżej świadczeń nie będą refundowane z wyjątkiem kosztów wydanych leków (§ 5).

2. Całkowity koszt leków, wydanych osobom uprawnionym do wojskowej pomocy lekarskiej, ponosi wojsko.

3. Zasady regulowania należności za leki i środki opatrunkowe określi umową zawartą między Ministerstwem Obrony Narodowej a przedsiębiorstwem państwowym „Centrala Aptek Społecznych“.

§ 10. 1. Członkom rodzin żołnierzy zawodowych nie uprawnionym do wojskowej pomocy lekarskiej (§ 1 pkt 3), jeżeli odpowiadają warunkom wymienionym w § 2 pkt 2, przysługuje prawo do świadczeń przewidzianych w przepisach o ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa w zakresie i na zasadach przewidzianych w tych przepisach dla członków rodzin ubezpieczonego.

2. Udzielanie osobom wymienionym w ust. 1 świadczeń przez zakłady społeczne służby zdrowia następuje na podstawie zaświadczenia dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy pełni służbę. Zaświadczenie to powinno zawierać stwierdzenie stopnia pokrewieństwa lub powinowactwa tych osób względem żołnierza zawodowego (brat, siostra, ojciec lub matka małżonka) oraz stwierdzenie uprawnienia do korzystania ze świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia z uwagi na warunki wymienione w § 2.

§ 11. Zarządzenie niniejsze nie stosuje się do członków rodzin żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową. Udzielanie pomocy lekarskiej człon-

kom rodzin tych żołnierzy normuje instrukcja Ministrów: Zdrowia oraz Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 marca 1951 r. w sprawie udzielania członkom rodzin pracowników powołanych od odbywania zasadniczej służby wojskowej świadczeń przewidzianych w przepisach o ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa (Monitor Polski Nr A-28, poz. 368).

§ 12. Tracą moc obowiązującą przepisy dotychczasowe w przedmiotach unormowanych w niniejszym zarządzeniu.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*